Ταξίδι στη Βενετία

Με μέγεθος και επιδόσεις που δικαιολογούν απόλυτα το όνομά του, το πλοίο της ΑΝΕΚ που συνδέει την Πάτρα με τη Βενετία, αποτελεί την καλύτερη επιλογή για όποιον θέλει να ταξιδέψει με ασφάλεια και σταθερότητα, αλλά κυρίως σε μια ζεστή και οικεία ατμόσφαιρα

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΗΛΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΤΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μια μέρα του Φεβρουαρίου κατηφόρισα στην Πάτρα για να ταξιδέψω με το ΛΕΥΚΑ ΟΡΗ. Έστεκε περήφανο στη γωνία του 14, κατάφωτο και καμαρωτό. Οδηγώντας στην παραλιακή της Πάτρας, πρώτα αντίκρισα την πανέμορφη πλώρη του. Μια πλώρη «σπαθάτη», όπως τη χαρακτήρισε ο καπετάνιος του. Μπήκα από την είσοδο της Βορείας και κατευθύνθηκα στον πρυμνιό καταπέλτη για να βάλω το αυτοκίνητο στο γκαράζ. Πλησίασα τον ύπαρχο, τον καπτά Παύλο Φαντάκη, και συστήθηκα. «*Από την Κεφαλονιά είσαι;*», με ρώτησε. «*Όχι, από την Ικαρία*», του αποκρίθηκα. «*Ακόμη καλύτερα*», μου είπε, «*εδώ στην ΑΝΕΚ εργάζονται πολύ παλιοί Ικαριώτες σου, οι οποίοι είναι όλοι τους πολύ καλά παιδιά*». Οι πρώτες εντυπώσεις ήταν θετικότατες . Το ταξίδι είναι λογκάδο και πέραν της δουλειάς πρέπει να περάσουμε και καλά. Πέρασα με το αμάξι μέσα απ' το αχανές γκαράζ, που χωρίζεται σε τρία επίπεδα: το main και upper garage, που έχουν 4,30 μέτρα ύψος και προσφέρονται για φορτηγά και Ι.Χ., και ένα κατάμπαρο, το οποίο προορίζεται μόνο για Ι.Χ. Κατευθύνθηκα προς το τελευταίο μέσω μιας ράμπας, που το συνδέει με το main garage. Εκεί συνάντησα τον νεότερο της παρέας, τον ανθυποπλοίαρχο Νίκο Μπαλόπητο. Είναι γιος του Cpt Μάνθου Μπαλόπητου, ο οποίος αφού όργωσε το Αιγαίο με τα πλοία του Αγούδημου, πέρασε εδώ και κάποια χρόνια στην πλοηγική υπηρεσία κι είναι πλοηγός Πειραιά. «*Έχεις κάνει κι εσύ στου Αγούδημου;*», τον ρωτησα. «*Ναι, σαν τζόβενο και ναύτης πέρασα απ' όλα σχεδόν τα πλοία, αλλά ανθυποπλοίαρχος έγινα πέρυσι στο ΛΙΣΣΟΣ με τον Cpt Διαμαντή Παπαγεωργίου*». Κοίταξα το ρολόι μου. Υπολογίζοντας ότι θέλουμε αρκετή ώρα για την αναχώρηση, σκέφτηκα να βγω πάλι έξω και να επεξεργαστώ το βαπόρι εκείνη τη στιγμή, καθώς ήταν πρυμοπλαγιοδετημένο. Περπατώντας παράλληλα με την προβλήτα του 14, όσο κοίταζα το βαπόρι τόσο μου γέμιζε το μάτι. Δεν σου συστήνεται ως ένα απαύγασμα της τεχνολογίας, αλλά ως παραδοσιακό βαπόρι με κλασικές ποσταλίσιες γραμμές. Χωρίς κουτιά και περιστερώνες, χωρίς αμέτρητες σειρές παραθύρων, έχει μια γλυκιά ομορφιά που σε κερδίζει. Φορτώνει αδιάκοπα νταλίκες και παρόλα αυτά το ζωνάρι του είναι περίπου ένα μέτρο ακόμη πάνω απ' την προβλήτα. Βαρύ βαπόρι, πολύ στιβάρο. Και αν ακούσει κανείς το δελτίο να δίνει gale, η επιλογή του ΛΕΥΚΑ ΟΡΗ φαντάζει ιδανική. «*Το βαπόρι είναι αρσενικό. Άλλωστε το καταλαβαίνεις από την πλώρη και την τσιμινιέρα του*» θα μας πει αργότερα στο ταξίδι ο Α' μηχανικός Νικηφόρος Κοκκινάκης και δεν θα έχει καθόλου άδικο. Για τους δύο πλαϊνούς καταπέλτες του πλοίου από πολλούς έχει ακουστεί η άποψη ότι μετριάζουν την όμορφη εξωτερική εικόνα. Μπορεί αυτό να ισχύει, αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι είναι πολύ πρακτικοί. Και στη Βενετία το βαπόρι πέφτει πλαγιοδέτηση και φορτώνει από τον πλωριό, χωρίς να κάνουν τα φορτηγά μανούβρες. Άλλω- ►